DOMSTOLENS DOM (tredje afdeling)
12. februar 1987 *

I sag 233/85,

Anna Bonino, Bruxelles, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved advokat Edmond Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

og

Union syndicale — service public européen — Bruxelles, Bruxelles, ved advokat Edmund Lebrun, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

intervenient,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Dimitrios Gouloussis og Marie Wolfcarius, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 19. oktober 1984, hvorved den udnævnte en leder af gruppen »økonomi og finans« i den italienske oversættelsesafdeling i GD IX, afdeling D9, og hvorved den afslog sagsøgerens ansøgning til stillingen,

har

DOMSTOLEN (tredje afdeling),

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne U. Everling og J. C. Moitinho de Almeida,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

* Processprog: Fransk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 13. november 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. januar 1987,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 24. juni 1985, har Anna Bonino, som er tjenestemand i lønklasse LA 4 og beklæder en stilling som revisor i den italienske oversættelsesafdeling ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 19. oktober 1984, hvorved den afslog hendes ansøgning til stillingen som leder af gruppen »økonomi og finans« (stillingsgruppe LA 5/LA 4), og udnævnte C. Tutzschky i stillingen.

2 Med hensyn til de faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

3 Stillingsopslaget vedrørende den pågældende stilling blev offentliggjort efter en beslutning om at omstrukturere sprogafdelingerne således, at der blev oprettet specialiserede grupper. Inden opslaget offentliggjordes, havde Kommissionen pålagt Anna Bonino og C. Tutzschky, at de på tur og i en forsøgsperiode på seks måneder, skulle fungere som leder af gruppen »økonomi og finans«.

4 Det bemærkes først, at der ikke findes grundlag for at tiltræde Anna Bonino's opfattelse, hvorefter den anfægtede afgørelse er behæftet med en mangel, idet den ikke indeholder en særlig detaljeret begrundelse, hvilket ifølge sagsøgeren er nødvendigt, når der er skævhed mellem antallet af mandlige og kvindelige tjenestemænd, og en kvindelig ansøger ikke udnævnes. På linje med, hvad Domstolen har fastslået med hensyn til beslutninger om forfremmelser truffet i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 45 (jfr. domme af 13. juli 1972, Bernardi, sag 90/71,

Sml. s. 149, og af 30. oktober 1974, Grassi, sag 188/73, Sml. s. 1099), er ansættelsesmyndigheden ikke i henhold til artikel 25 pligtig at begrunde en beslutning om placering af en tjenestemand i en ny stilling, hverken over for den udnævnte tjenestemand, over for hvem beslutningen ikke er bebyrdende, eller over for de forbigåede ansøgere, da betragtningerne i en sådan begrundelse kan være til skade for dem. Den omstændighed, at der er kvindelige ansøgere til den pågældende stilling, samt princippet om ligebehandling af mænd og kvinder er i den forbindelse uden betydning.

5 Endvidere bemærkes, at ansættelsesmyndigheden ved udnævnelse af en tjenestemand i en ledig stilling på grundlag af et stillingsopslag i medfør af tjenstemandsvedtægtens artikel 7 udelukkende skal tage hensyn til tjenstlige synspunkter. Ved en sådan afgørelse har ansættelsesmyndigheden et vidt skøn med hensyn til vurderingen af de nævnte tjenstlige synspunkter samt ansøgernes kvalifikationer med henblik på den pågældende stilling. I henhold til Domstolens faste praksis (jfr. senest dom af 4. februar 1987, Bouteiller, sag 324/85, Sml. s. 544), er Domstolens kontrol i den henseende begrænset til, om administrationen på baggrund af de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt. Domstolen kan således ikke sætte sin vurdering af ansøgernes kvalifikationer eller tjenestens interesse i stedet for ansættelsesmyndighedens.

6 Under retsforhandlingerne ved Domstolen indrømmede ansættelsesmyndigheden, at sagsøgeren på grund af sine kvalifikationsbeviser og sin erfaring på det økonomiske og finansielle område og på grund af sine sprogkundskaber umiddelbart kunne forekomme bedre kvalificeret end C. Tutzschky, men at den alligevel fandt Tutzschky bedre egnet til at udføre de pågældende arbejsopgaver på grund af bedre lederegenskaber. Det er ubestridt, at ansættelsesmyndigheden nåede den konklusion på grundlag af, hvorledes de to ansøgere udførte dens arbejdsopgaver som gruppeleder i forsøgsperioden.

7 Sådanne betragtninger ligger ikke i sig selv uden for de grænser, der gælder for ansættelsesmyndighedens skøn, når den skal afgøre, hvilken ansøger, den finder bedst egnet til den pågældende stilling.

8 I modsætning til, hvad sagsøgeren har anført, er sådanne synspunkter heller ikke i strid med, at sagsøgeren faktisk allerede tidligere havde arbejdet som leder af gruppen, og at Kommissionen senere foreslog hende stillingen som leder af en anden gruppe inden for området automatisk oversættelse. Uden generelt at betvivle sagsøgerens egnethed til at beklæde stillingen som gruppeleder, kunne ansættelsesmyndigheden på baggrund af de praktiske erfaringer med hensyn til udførelsen af de pågældende arbejdsopgaver skønne, at Tutzschky var bedre egnet til at beklæde denne særlige stilling.

9 Endelig kan det heller ikke antages, at sådanne synspunkter indebærer en fordom mod kvinder og således i strid med princippet om ligebehandling af mænd og kvinder. Til støtte for sit anbringende har Anna Bonino således kun fremført generelle udsagn, som hun ikke har underbygget med nogen konkret faktisk omstændighed. I den sammenhæng findes det ligledes unødvendigt at tage stilling til det synspunkt, som alene intervenienten har fremført, og hvorefter kvindelige ansøgere under alle omstændigheder skal have en fortrinsret; intervenienten har nemlig selv kun støttet dette synspunkt i tilfældet, hvor ansættelsesmyndigheden skal vælge mellem en kvinde og en mand, som efter dens opfattelse begge er lige egnede og kvalificerede til den pågældende stilling, en betingelse, der ikke er opfyldt i den foreliggende sag, hvilket fremgår af det ovenfor anførte.

10 Det må imidlertid fastslås, at den eneste omstændighed, som kan antages at have været udslaggivende for ansættelsesmyndighedens afgørelse, var en skrivelse til chefen for personaleafdelingen fra lederen af den italienske oversættelsesafdeling, hvorved denne foreslog Tutzschky udnævnt efter forinden at have beskrevet og sammenlignet de to ansøgeres indsats i den prøveperiode, hvor de havde udført de pågældende arbejdsopgaver. Som Anna Bonino har anført, er det ubestridt, at hun ikke blev gjort bekendt med skrivelsen, og at den ikke var indsat i hendes personlige aktmappe.

11 Hertil bemærkes, at tjenestemandsvedtægtens artikel 26 bestemmer, at akterne vedrørende den enkelte tjenestemand blandt andet skal omfatte »enhver bedømmelse af hans kvalifikationer, indsats og adfærd«, samt »tjenestemandens bemærkninger til disse dokumenter«, og at tjenestemanden i henhold til vedtægtens artikel 43 skal gøres bekendt med den regelmæssige udtalelse vedrørende hans kvalifikationer, tjenstlige indsats og adfærd, og at tjenestemanden »har ret til at tilføje enhver bemærkning, han finder nødvendig«. Som Domstolen fastslog i dommen af 28. juni 1972 (Brasseur, sag 88/71, Sml. s. 131), er formålet med de nævnte be-

stemmelser at sikre tjenestemændenes ret til forsvar ved at forhindre, at afgørelser fra ansættelsesmyndigheden vedrørende deres tjenesteretlige stilling og karriere træffes på grundlag af omstændigheder ved deres adfærd, der ikke er omtalt i deres akter. Det følger af de nævnte bestemmelser, at en afgørelse, der træffes på grundlag af sådanne omstændigheder, er i strid med vedtægtens garantier og må annulleres på grund af, at den fulgte procedure har været retsstridig (jfr. dom af 3. februar 1971, Rittweger, sag 21/70, Sml. s. 1).

12 Skrivelsen fra Anna Bonino's chef indeholdt ganske vist ikke alene en beskrivelse og en vurdering af hendes indsats i forsøgsperioden, men også af Tutzschky's indsats i forsøgsperioden, en sammenlignende vurdering af de to forsøgsperioder og forslaget om at udnævne Tutzschky. Hverken udtalelser om en anden tjenestemand eller omstændigheder, der er et led i selve ansættelsesproceduren, som for eksempel en sammenlignende vurdering af flere ansøgeres kvalifikationer og fortjenester eller et forslag fra den pågældende umiddelbart overordnede skal bringes til ansøgernes kundskab.

13 Det findes derimod at stride mod vedtægtens artikler 26 og 43, at den udtalelse, der i den foreliggende sag er udarbejdet vedrørende Anna Bonino's forsøgsperiode, er indeholdt i den samme skrivelse som den sammenlignende vurdering af de to ansøgere, uden at den nævnte udtalelse er blevet vedlagt Anna Bonino's personlige aktmappe, og uden at hun har haft mulighed for at fremsætte sine bemærkninger hertil. Da ansættelsesmyndigheden således ikke har haft andre omstændigheder at lægge til grund for at vurdere Tutzschky som den bedst egnede ansøger, har ovennævnte udtalelse, der var indeholdt i den pågældende skrivelse, vedrørende Anna Bonino's forsøgsperiode haft afgørende betydning for indholdet af den anfægtede afgørelse.

14 Den anfægtede afgørelse findes herefter at være retsstridig, og sagsøgerens påstand bør tages til følge.

Sagens omkostninger

15 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Kommissionen har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1) **Afgørelsen af 19. oktober 1984, truffet på grundlag af meddelelse om ledig stilling KOM 1059/84, hvorved Kommissionen udnævnte C. Tutzschky til leder af gruppen »økonomi og finans« i den italienske oversættelsesafdeling og afslog Anna Bonino's ansøgning til stillingen, annulleres.**

2) **Kommissionen betaler sagens omkostninger.**

Galmot Everling Moitinho de Almeida

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. februar 1987.

P. Heim
Justitssekretær

Y. Galmot
Formand for tredje afdeling